

WILL JEAGER İÇİN...

 Bear
Grylls

AV VAKTI

ÇOKSATAR
LİSTELERİNİ
ALTÜST EDEN
SOLUK SOLUĞA
BİR MACERA!

BEAR GRYLLS

Çevirmen: Rabia Elif Özcan

"Bear Grylls, hayatta kalmada ve askeriyedeki başarısından tam anlamıyla faydalanarak okurlarına kükreyen, kanlı canlı bir gerilim-aksiyon filmi sunuyor."

YAZARIN NOTU

Bu kitap, II. Dünya Savaşı sonunda Winston Churchill'in emri üzerine kurulan av birliğinde OBE, 15/19. Kraliyet Hafif Süvari Eri ve Hedef Kuvvetleri'nde Birlik Komutanı olarak görev yapmış olan büyükbabam Brigadier William Edward Harvey Grylls'in gerçek kahramanlıklarından esinlenerek hazırlanmıştır. Bahsi geçen birlik, Milli Savunma Bakanlığı tarafından toplanan ve en saklı tutulan birliklerden biriydi. Görevi, gizli teknolojileri, silahları, ayrıca Batı aleyhine, dünyanın yeni süper gücü olan Sovyetler Birliği için çalışan bilim insanlarıyla yüksek rütbeli Nazi yetkililerini takip edip korumaktı.

H Kuvvetleri Komuta Birliği'nde –“H” harfi “Hedef”i temsil ediyor-yaptığı gizli görevi konusunda ailemizde kimsenin bir fikri yoktu; ta ki ölümünün ardından yıllar sonrasına ve Devlet Sırları Hareketi'nin yetmiş yıl kuralı doğrultusunda açıklanan bilgileri öğrenene kadar –bu keşif süreci, kitabın esin kaynağı olmuştur.

Büyükbabam pek konuşkan bir adam değildi ama çocukluğumdaki anılardan çok şefkatli biri olduğunu hatırlıyorum. Puposunu içen, esrarengiz, nükteli ve yol gösterdiği kişiler tarafından sevilen biriydi.

Benim içinse daima Büyükbaba Ted olarak kaldı.

Daily Express, 21 Mayıs 1945

GİZLİ ORDU NAZİ ATOM BOMBASIYLA MÜCADELE ETTİ

Dört adam üç ay boyunca beyaz cehennemde saklandı

Bugün görüyoruz ki İngiliz ve Alman bilim insanları beş yıldır savaş içinde kendi savaşlarını veriyor. Dünyadaki en patlayıcı güçle, taraflardan birine savaşı kolayca kazandıracak olan atom bombasını geliştirmek için çalışıyor.

Ancak bu, yalnızca teorisyenler arasında bir savaş değil. İngiliz ve Norveçli paraşütçüler de Wehrmacht adamları ve vatan haini destekçileriyle birlikte Norveç'te fırtınanın süpürdüğü Hardanger Platosu'ndaki beyaz cehennemde saklandı.

Almanlar savaşı 1940'ta başlattı. Norveç'e hareket etmelerinden birkaç hafta sonra Rjukan'daki geniş hidroelektrik çalışmalarını ele geçirdiler. Meşhur "tüten-sular" şelalesi tarafından beslenen bu çalışmalar, çok miktarda elektrik sağladı. Bu miktardaki elektrikse Alman planları ve Rjukan'a kurmak istedikleri ordu santrali için önemliydi.

Planları, atomu parçalamaktı.

Rjukan'da Norveçliler, "ağır su" adıyla bilinen bir maddeden yüksek miktarda üretti.

Ağır su, normal suda bulunan hidrojen ve oksijenin iki katı ağırlığa sahip atomlar içerir, böylelikle elektronik hâle getirilebilir...

Bilim insanları dünya çapında ağır suyla deneyler yapmış ve büyük güç altında metal uranyumla reaksiyona soktuklarında uranyum atomunu parçalayabileceklerini bulmuşlardır.

Böylelikle müthiş bir enerji ortaya çıkacaktır –bu da yıkıcı bir patlamaya neden olacaktır.

Bu süreçte pek çok teknik zorluk var ancak Almanlar çözüme yaklaşmış olabilir.

Mail Online, Allan Hall, 10 Haziran 2014

BAŞ NAZİ’NİN II. DÜNYA SAVAŞI İNTİHARINDA AMERİKA SAHTEKÂRLIK YAPARAK HİTLER’İN GİZLİ SİLAH PROGRAMINI ELE GEÇİRMEK İÇİN KAMMLER’İ KACIRDI MI?

Elinde binlerce kişinin kanını taşıyan SS Generali Hans Kammler, 1945 yılında Hitler Almanya’sının son günlerinde kendini öldürdü.

Bu, en azından onun gerçek kaderiydi. Ölüm kamplarının dehşet salan adam için, böylelikle adalet yerini buldu.

Ancak şimdilerde Kammler’in savaştan sonra hayatta kaldığı, Amerika’ya kaçırılarak US yetkilileri tarafından yeni bir kimlik verildiği gündeme gelmekte.

Nitekim komutan yalnızca endüstri düzeyinde kölelik ve kıyım teknikleri konusunda uzman değil, aynı zamanda Nazi’nin gizli silah programına da hakimdi. Bir televizyon belgeseline göre Amerikalılar, onun bildiklerini öğrenmekte kararlıydı ve Kammler’i Ruslara kapturmak istemiyordu.

Hem Amerika hem de Sovyetler Birliği, savaşın ardından kendi uzay ve askeri programlarında yardımcı olması için Hitler’in bilim insanlarını görevlendirmeye çalıştı. Ancak iddiaya göre Kammler’in kayıtları öyle caniceydi ki ölümü konusunda sahtekarlık yapmak zorunda kalındı ve mecburen kendisine yeni bir kimlik verildi.

“Tüm o intihar haberleri bir kurmacaydı,” dedi Berlin tarihçisi Rainer Karlsch. “Kammler’in Amerikanlar tarafından tutsak alındığını açıkça gösteren birçok belge var.”

Moskova’daki Almanya Tarih Enstitüsü’nden bir başka uzman Matthias Uhl ise şöyle dedi: “Amerika’dan gelen belgeler, sözde intihar konusunda Kammler’in ilişkili olduğu kişiler tarafından gelenlerden daha güvenilirdir.”

II. Dünya Savaşı’nın sonunda, 1901 yılında doğan Kammler, neredeyse SS Başkomutanı Heinrich Himmler ve silahlanma başkanı Albert Speer kadar güçlüydü. “Silahların İntikamı” –İngiltere’de pek çok ölüme ve yıkıma sebep olmuş ancak çatışmanın seyrini değiştirmek

için geç kalan V-1 ve V-2 roketleri- dâhil, Nazilerin en gelişmiş teknolojisine erişimi vardı.

Ayrıca işgal edilen Polonya'daki kampta öldürülen tahminen 1.2 milyon kişiden çoğunun bedeninin yakıldığı Auschwitz'teki krematoryum dâhil, ölüm kamplarının yapılanmasında da yer almıştı.

Tarih kitapları der ki Üçüncü Reich'in 9 Mayıs 1945'te teslim olduğundan bir gün sonra Kammler kendini vurmuş ya da şimdiki Polonya'nın Szczecin kenti olarak bilinen, eski Alman şehri Stettin'e yerleşmiştir. Bedeniyse hiçbir zaman bulunamamıştır.

Karlsch, "Tüm bu intihar hikâyesi, kendini Kammler'e adanmış iki yakın yardımcısı tarafından oynanmıştı," diye konuştu Alman kanalı ZDF TV'ye.

Savaşın sonunda Amerika, Nuremberg duruşmalarında baştaki pek çok Nazi'nin cezalandırılmasında yer alırken aynı zamanda gizli Paperclip Operasyonu'nu başlattı –baş Nazi bilim insanlarının gizli kaçış planıydı bu.

ZDF, belgeselde şöyle söylüyor: "Kaynaklara göre Kammler, Amerikalılar tarafından kaçırıldı ve US Karşı Casusluğu CIC'in sorgulamasından geçti. Sorumlu gizli hizmet görevlisi, Müttefiklerin başkomutanı General Dwight D. Eisenhower'ın yakın dostu Donald Richardson'dı.

"Gizli hizmet görevlisinin oğulları, program yapımcılarına babalarının 1945'ten sonra Alman silahları uzmanı olarak görevlendirildiğini söyledi.

"İçlerinden biri, John Richardson şöyle dedi: 'Bu mühendis, Üçüncü Reich'tan Birleşmiş Milletler'e özel bir hazine getirdi. Bizleri modern silahlarla tanıştırdı. Bu 'faydalı' Alman'ı Rus zekâ takımının eline geçmesini önlemek üzere Birleşmiş Milletlere getirme sorumluluğu babama verilmişti.'

"Kammler'in hangi isimle yaşamaya devam ettiği veya nerede öldüğü ortaya çıkmasa da bazı arşiv belgeleri, Richardson'ın kanadı altında bulunan bir 'özel konuk'tan bahsediyor."

Daily Telegraph, Justin Huggler, 22 Ocak 2015

“NAZİLER KÖLE İŞÇİLER KULLANARAK YERALTINDA NÜKLEER SİLAH MERKEZİ İNŞA ETTİ!”

Avusturyalı belgesel yapımcısı, meşhur Gusen II, toplama kampının yer aldığı kentte önceki sanılandan daha büyük, mühürlenmiş bir yeraltı kompleksi bulunduğuna inanıyor.

Naziler tarafından inşa edilen ve II. Dünya Savaşı'ndan bu yana gizli kalmış muhtemel bir yeraltı nükleer silah merkezine ilişkin yeni kanıtlar ortaya çıktı.

Avusturyalı belgesel yapımcısı Andreas Sulzer, belge kanıtlarıyla Avusturya'daki Naziler tarafından yeraltı tünellerinde inşa edilen, mühürlenmiş bir kompleks bulunduğunu iddia ediyor. Sulzer'in iddiasına göre tünelin yapımında köle işçiler kullanılmış. Ayrıca Suzler, roket ateşleme deposu bulunan merkezin, sanılandan çok daha büyük olduğuna işaret ediyor.

Daha önce Bay Suzler, bölgede normalin üzerindeki radyoaktivite seviyesinin, komplekste nükleer silah üretildiğinin bir işareti olduğunu öne sürmüştü –ancak yerel yönetim, radyasyon test sonuçlarını reddetmişti.

II. Dünya Savaşı sonuna doğru Nazilerin bir atom bombası üretmeye yaklaşmış olma ihtimalleri, hâlâ tarihin yanıtız kalan soruları arasında. Savaşın son yıllarında gizli bir nükleer silah programının varlığına ilişkin ısrarlı söylentiler olmasına karşın herhangi bir kanıt bulunmamıştır.

Bay Suzler, Avusturya'nın St. Georgen an der Gusen kenti yakınlarında 1950'den bu yana büyük ölçüde dokunulmadan kalmış yeraltı tüneli kompleksleri bulunduğuna inanıyor.

Bahsi geçen kent, kötü bilinen Gusen II toplama kampı bölgesini teşkil etmektedir. Mauthausen-Gusen grubuna ait bu kampta işçiler, ölümüne çalışmaları için zorlanmışlardır. 320.000 kadar kişinin bu kamplarda öldüğü düşünülmektedir.

Gusen II'de yaşıyanlar, V-2 roketlerinin ve dünyanın ilk savaş jeti Messerschmitt Me 262'nin yapıldığı dev Bergkristall yeraltı kompleksini kazı aşamasında çalıştırılmışlardır.

Bay Suzler, keşfettiği ağ tünellerinin yakınında ayrı bir Bergkristall projesinin tesisi olabileceğini düşünüyor.

Ancak ana Bergkristall kompleksi, savaşın sonunda Müttefik Devletler tarafından geniş çaplı bir şekilde araştırırken Naziler ikinci kompleksi gizli tutmak için oldukça derine gitmiş, girişi dev granit levhalarla mühürleyerek büyük ölçüde dokunulmamış hâlde kalmasını sağlamışlardır.

Avusturya, 24 Nisan 1945

Saatlerdir kutlama yapıyorlardı. Müttefik silahlar o sırada batıya doğru yirmi milden uzak olmayan Alman mevzilerinde çatışıyor olabilirdi ama bu adamlar, zeki Hitler Gençliği üniformaları içinde sanki yarın yokmuşçasına içiyordu.

Nemli kayalık duvarlarda milliyetçi şarkılar yankılanıyordu –“Fiendsland’da bir SS Marschiert”- “Şeytanın Şarkısı”, gecenin en sevilenleri. Şarkıların sözleri defalarca coşkuyla söyleniyordu:

SS ilerler düşman topraklarında,

Ve söyler o şeytan şarkısını...

Almanya için savaşırız biz,

Hitler için savaşırız biz...

Bira lekeleri çoktan kurumuştü ama Alman içkisi akmaya devam ediyor, bardaklar birbiri ardına boş, ahşap masalara çarpılıyor, gürültüyse silah sesleri gibi sert duvarlar boyunca yankılanıyordu.

Keyfi yerinde gibi görünen SS Generali Hans Kammler –doğan biçimli yüzü, çökük gözleri, uzun alnından geriye doğru taranmış sarı saçlarıyla- neredeyse bir damla içki içmemişti.

Çok sayıda lambayla aydınlatılmış geniş alanın çevresinde gezdirdi bakışlarını. Bu dağın tünelleri içine gizlenmiş silah sisteminden oluşan canavar, elektrikle besleniyordu. Ama kırk sekiz saat önce elektrikler kesilmiş ve makine kapanmıştı. Bu yüzden gecenin titrek aydınlatması, kıvrımlı duvarlar üzerinde grotesk gölgeler düşürüyordu.

Orada toplanan genç adamlar için ardı ardına kadehler kaldırılmıştı. Nazizm coşkusu ve bir hayli fazla Alman içkisiyle alevlenmiş adamlar, yaklaşmakta olan güçlkle durdurabilirdi. Son anda itirazlara ya da yüzüzlüklere mahal verilmemeliydi. Ve Kammler de böyle bir şeye kesinlikle güç yetiremezdi çünkü bu tünel kompleksinin gölgeleri ardında İmparator'un şimdiki kadarki en büyük sırrı saklanmıştı.

Bu, Nazi Almanya'sının önde gelen bilim insanlarının çalışmaları sonucunda elde ettikleri meyveleri temsil ediyordu –Uranverein. Bir araya gelerek eşi bulunmayan Wunderdaffe'yi –mucize silahı- üretmişlerdi.

Kammler'in büyük planı –ve muhtemelen SS yüksek komutanının en Makyavelci harekâtı- Uranverein çalışmasının, yaklaşan müttefiklerden saklı tutulmasına bağlıydı. İşte yaklaşan kurban buydu –komutana göre tamamen elzem bir durumdu.

Yukarı doğru anlık bir bakış attı Kammler. Dar bir shaft, yıldızlarla aydınlanan gökyüzüne neredeyse dik bir şekilde yükseliyordu: Bir havalandırma kanalı. Bu altmış delikanlı, tüm akşamdan kalanların anısı eşliğinde içeri süzülen şafak ışıklarıyla uyanacaktı. Ama bu, endişelenecek son şey olurdu, diye zalimce geçirdi aklından.

Uzun, ince SS komutanı ayağa kalktı. Ağır kabzası, kuru kafayı andıran SS askeri başı şekliyle zarifçe süslenmiş resmî kılıcını aldı ve hafifçe masaya vurdu. Etrafa yayılan çınlama gittikçe azaldı ve yerini yeni bir çığlık aldı.

“Das Werwolf! Das Werwolf! Das Werwolf!”

Tezahürat üst üste tekrarlanıyor, çılgın bir şiddetle büyüyordu.

Bu fanatik genç Nazi ordusu, müttefiklere karşı inatçı bir direniş savaşını yürütmeye hazırladıklarına inanıyordu. Onlara Werewolf-

lar adı verilmişti ve sözde liderleri, SS Generali Kammler'in bizzat kendisiydi –*Das Werwolf*- o geceki buluşmanın kilit ismi.

“*Kameraden!*” diye haykırdı Kammler bir yandan çınlamayı susturmaya çalışarak. “*Kameraden!*”

Tezahürat gittikçe sessizleşti.

“*Kameraden, iyi için! Kadehler Reich'in kahramanlarına kaldırılın! Ama şimdi kutlama sona erdi. Büyük Direniş'i başlatmanın vakti geldi. Bugün, şu saatte şanlı ve oldukça önemli bir darbe indireceksiniz. Burada himaye etikleriniz, bizi nihai zafere ulaştıracak. Kahramanca gayretiniz sayesinde düşmanın tam arkasından yükseleceğiz! Gayretiniz sayesinde bizi yenilmez kılacak bir silahı salacağız üstlerine! Gayretiniz sayesinde Reich'in düşmanları mağlubiyete uğrayacak!”*

Vahşi çığlıklar yeniden yükseldi; gürültü, duvarlarda yankılandı.

Komutan, askerlerin şerefine son kez içmek için kadehini kaldırdı. “*Yenilginin dişlerin zaferi ele geçirmek için! Bin Yıllık Reich için! Führer için... Çok yaşa Führer!*”

“*Çok yaşa Führer!*”

Klammer bardağını masaya indirdi. İçkisinden bir dikişte aldığı yudum boğazını yakmıştı. Yaklaşanlar için; o geceki ilerlemenin, gerçekten hoşuna gitmeyen bir parçası için Alman cesareti gerekliydi.

Ama bu, daha sonra gerçekleşecekti.

“*Makamınız için!*” diye seslendi. “*Mevkileriniz için! Saat 05.00 oldu ve taarruzu yavaştan başlattık.*” Bakışlarını kalabalık grup üzerinde gezdirdi. “*Geri döneceğim. Geri döneceğiz. Ve sizi bu yerden azat etmek için döndüğümüzde yenilmek, ihtimaller arasında olmayacak.*” Durakladı. “*Gecenin en karanlık ânı, şafağa en yakın andır ve bu, muhteşem yeni Nazi yükselişinin şafağını herkese gösterecek!*”

Daha yüksek sesle vahşi bir çığlık koptu.

Kammler, hiddetli bir son yapmak üzere boştaki elini masaya sertçe vurdu. “*Harekete geçmek için! Zafer için!*”

Son içkiler devrilmiş, adamlar oraya buraya koşuşturmaya başlamıştı. Kammler soğuk bakışlarıyla onların hareketini izledi. Her taraf, tam istediği gibi bir hareket kovanını andırıyordu. Herhangi bir askerin şüphe duymasını ya da sıvışmaya çalışmasını göze alamazdı.

Patlamaya dayanıklı dev çelik kapıların sıkıca kapanıp sürgülendiğinden emin olmak için mağaranın derinlerinde son bir kontrol yaptıran Kammler, adamların tel makaralar ve patlayıcı kutular üzerine eğilmiş, son dakika hazırlıklarıyla meşgul olduğu gölgeli giriş kapısına ilerledi.

Yüreklandirecek son birkaç şey daha söyledikten sonra komutan, uzun adımlarla çıkıp girişten 88. Tünel'e doğru yürüdü. Geniş, görkemli yapı biliniyordu ne de olsa. Doğrusu Kammler, bu devasa kompleksin kaç tünelden oluştuğunu bilmiyordu. Kuşkusuz toplama kampı mahkûmlarından yüz binlerce kişi, dağın iç kısımlarına açılan geçit yolu peteklerini kazarken hayatını kaybetmişti burada.

Oysa Kammler'in umurunda bile değildi. O, büyük ölçüde toplu katliamın mimarıydı zaten, her şeyin ardındaki dehaydı. Orada yok olanlarsa –Yahudiler, Slavlar, çingeneler, Polonlar, Untermenschen, yarı insan sayılanlar- şimdi layık oldukları yerdelerdi ve komutana kalırsa bu, onların doğuştan hakkıydı.

Hayır, burası tamamen başka sebeplerle 88. Tünel olarak adlandırılmıştı. Kendi dillerinde H, sekizinci harfti ve bu yüzden 88, "HH" için kullanılan bir SS koduydu –ya da Heil Hitler. Der Oberste Führer der Schutzstaffel'in –SS'in üstün komutanı, Hitler'in bizzat kendisi- şahsi ricası üzerine bu ad verilmişti. Bu yerde Nazi Almanya'sının en büyük başarısı saklanıyordu; Bin Yıllık Reich¹'i bir kez daha hayata döndürebilecek olan başarı.

1 Ç. n.: Alman İmparatorluğu'nun 962'den başlayarak 1945'e kadar süren yaklaşık bin yıllık dönemi. Birinci Reich (Kutsal Roma İmparatorluğu), İkinci Reich (Alman İmparatorluğu) ve Üçüncü Reich (Büyük Alman İmparatorluğu) olmak üzere üçe ayrılan imparatorluk süreci, Hitler döneminde Almanların savaşı kaybetmesiyle sona ermiştir.

Kammler, başlığını düzeltmek için bir an durdu. Kutlama sırasında üstü başı biraz dağılmıştı. Bir yandan üzerini düzeltirken bir yandan da ön tarafı armalarla süslenmiş SS Totenkopf'ünü –ölümün başı-okşadı parmakları; açık gözleri boş boş uzağa bakıyor, dudaksız ağzı bir deli gibi sırtıyordu.

Bu, yaklaşan o şey için uygun bir amblemden çok daha fazlasıydı.

Başlığını düzelten Kammler, konuşmak üzere yanındaki üniformalıya döndü. Bu, SS’te görev yapan bir başçavuştu. O da kutlama boyunca neredeyse tek damla içki sürmemiştir ağzına.

“Konrad, arabam, eğer istersen. Bombalar patladığı anda yola koyulmuş olacağız.”

Scharführer Konrad Weber, topuklarını hızlıca vurup aceleyle çıktı. Rütbesi için yaşlı ilerlemiş olan adam –Kammler’den pek de genç değildi- ne evlenmişti ne de çocuğu vardı. İmparator ve özellikle SS, bir bakıma ailesi, onun her şeyiydi.

Kammler önünde yükselen dağlara bakmak için arkasını döndü. Şafağın ilk mavileri, gökyüzünü bir uçtan diğer uca çoktan sarmaya başlamış, komutana bu işin artık yapılması gerektiğini hatırlatıyordu. Bu saatte -tam gece yarısında- değil tanık bulma ihtimali, pek az kişi patlamaları fark edebilirdi. Kammler günlerdir birliğine bölgenin her yanını taratmış, talihsiz sivilleri oralardan temizletmişti.

Arkasından, bu uzak bölgeye kadar gelen tek tekerlek izinin çıkardığı sesi duydu. Müttefiklerin yağmacı gece savaşçılarından saklamak için bir kısmı karartılmış başlıklı farlar, loş havayı deliyordu.

Kammler gülümsedi. Harika; daima sadık olan Konrad, görev aracının üzerinde.

Aracın farları, üzerine donuk ışıklar ve gölgeler bırakarak komutanın önündeki manzarayı aydınlattı. Kalın çam ormanı, alçaktaki bayırlara tutunmuş, 88. Tünel'in ağzına –ve her iki tarafa bir dizi benzer açıklıklara- görünmez bir giriş oluşturuyordu. Her birinden kaya tarafına yerleştirilmiş karmakarışık teller fışkırıyordu.

Kammler, şoförünün arabayı park etmesini bekledi. Söylendiği üzere adam, aracı çalışır vaziyette bırakarak gitmişti. Scharführer Weber iyi biriydi ve gerçekten sadık bir çalışan olduğunu kanıtlamıştı. Komutanla da aralarında sözsüz bir anlaşma –içgüdüsel bir empati- gelişmişti.

Acınacak bir şey, yaklaşanları da hesaba katınca.

Karanlığın içinden bir el uzandı. Scharführer Weber'in eliydi bu, sahra telefonunun ahizesini tutuyordu.

“Efendim!”

Kammler telefonu aldı. “Teşekkür ederim. Araçta bekle. Ben bitirir bitirmez hareket edeceğiz, geldiğimiz güzergâhta yine.”

“Anlaşıldı, Sayın Komutan.”

Araba kapısı sertçe kapandı.

Kammler ahizeye doğru konuşmaya başladı. “Herr Obersturmführer, hazır mısınız?”

“Evet, Sayın Komutan.”

“Çok iyi. Makam aracım meydanın kenarında durduğu zaman harekete geçin. Ama araçtan inmeme için bana biraz vakit verin, böylece ben de bu muhteşem manzaraya bizzat tanık olabileyim.”

“Evet, Sayın Komutan. Anlaşıldı. Çok yaşa Hitler!”

“Çok yaşa Hitler!”

Kammler yolcu koltuğunun kapısını açtı ve cilalı siyah deri koltuğa doğru kayarak Scharführer Weber'e sürmesi için işaret etti. Araba hareket ederken yumuşak Horch V8 makinesi, derinden gelen bir sesle gürlledi. Bir dakika sonra, çam ağaçlarından oluşan kalın örtüye doğru ilerlediği kumlu yolda Kammler durma işareti verdi.

“Burası uygundur.”

Komutan, deri botlarını araçtan aşağı sarkıtıp dik kayalıkların olduğu tarafa doğru dikildi. Şafağın ilk ışıkları, dağların üzerinden doğu yönüne uzanırken komutanın karşısındaki kayalıkları altın bronz rengine boyuyordu.

Kammler, beklenen an için kendini hazırlayarak yolcu kapısına dayandı. Bu şekilde beklerken kalın deri paltosu hafifçe aralandı, kalçasındaki kabzasında tuttuğu Walther PPK tabanca takımını ortaya çıkardı.

Tabancayı, tıpkı kurukafalı başlığını okşadığı gibi geriye doğru okşadı, kolayca ulaşabileceği bir yerde olup olmadığını kontrol etti.

Çok yakında.

Kammler ağızını sonuna kadar açmaya zorladı, bir yandan şoförüne de aynısını yapmasını işaret etti. Ardından iki SS adamı, ağızları balık gibi açılmış hâlde dağa doğru döndü. Zira bu kadar güçlü bir patlama, kulak zarlarını delebilirdi.

Patlama, tam da Kammler’in umduğu şekilde gerçekleşmişti.

Birtakım bomba, tetik noktasından -88. Tünel- dışarı doğru infilak etmişti. Ateşleme kabloları öyle bir hızla tutuşmuştu ki birbirlerinden ayırmak olanaksız görünüyordu. Sarp kayalık yaklaşık üç buçuk kilometre boyunca, tek bir kitle gibi kayboluyor, dönerek parçalanmış bir moloz yığını hâline geliyordu.

Görkemli yapının tamamı bir anlığına yükselir gibi oluyor, ardından toza dönmüş granit ve iri kaya parçaları şeklinde parçalara ayrılıyordu. Patlama, ezici bir deprem dalgasını geri püskürterek yüzlerce ton parçalanmış kaya kustu böylece.

Bir an sonra şok dalgası, arabanın yaylarını korkunç bir şekilde sarsıp Kammler’in başlığıyla kalın deri paltosunu arkalarındaki ormana fırlatmadan önce çekerek iki gözlemciyi vurdu. Hemen ardından bir ses dalgası takip etti bunu; inanılmaz bir kükreme ve homurtu dalgası çevrelerini sardı.

Sarsıntı nihayet dağılınca Kammler kendini topladı. Patlamanın sertliği karşısında komutan, kendini savunmak için büzülmüştü –üstelik kendisi veya Scharführer Weber büyük bir tehlike altında da değildi. Komutan, patlamayla paltosunun üzerine dökülen ince, beyaz toz tabakasını silkeledi.

Bakışlarını dağlık bölgeye sabitlemişti. Hava sonunda açılmaya başlayınca gözlerinin önündeki şey karşısında büyülenmiş hâlde buldu kendini. Tıpkı istediği gibi, büyük bir kaya parçası sanki kayarak dağın bir tarafını tamamen yok etmişti.

Sağda solda koyu kıvırmalı bir yarıkm, zengin bir maden damarının –demirdi belki -yarılıp parçalandığını ve uçurumdan aşağı kaydığını gösteriyordu. Köklerinden sökülmüş ağaçlar, kibrit çöpü yığınları gibi saçılmış, kayanın ağırlığı altında ezilmişti. Ama esas önemli olan, içinde gömülmüş altmış genç asker bir yana, şimdi enkaz altında kalan tünel kompleksinden bile bir iz kalmamasıydı.

Kammler, memnuniyetle başını salladı. “Güzel. Gidelim,” dedi düz bir ses tonuyla.

Scharführer Weber sürücü koltuğuna geçiverdi ve gaz pedalına yüklendi. Kammler de hemen onun yanına yerleşti. Tozla örtülmüş manzaraya son bir bakış attı, ardından başçavuşa hareket etmeleri için işaret verdi.

Karanlık orman, iki adamı yutmuştu. Birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler; hiç değilse nispeten bir sessizlik içinde. O saatte bile ateşli topların boşluklu sesi uzaktan duyuluyordu. Kahrolası Amerikanlar; Wehrmacht üzerinde askerî üstünlüklerini sergilemeyi ne çok seviyorlardı.

Sessizliği bozan Weber oldu. “Nereye gidiyoruz Sayın Komutan? Şu çıktığımız asfalt yola mı?”

“Neresi diyorsun Konrad? Neresi gerçekten?” Kammler düşüncelere daldı. “Amerikanlar ve İngilizler bir tarafta, Ruslarsa diğer tarafta; Schutzstaffel dönüşünü nerede alacağız?”

Bir an için Weber nasıl yanıtlayacağını bilememiş gibiydi; yahut herhangi bir yanıt bekleniyor mu, ondan da emin değildi. Sonunda bir karşılık vermesi gerektiğini varsaymış olmalıydı.

“Werewolflara mı Sayın Komutan? Başkanlarını aramaya mı?”

“Doğru Konrad, iyi düşündün,” diye yanıtladı Kammler pencereden dışarı, karanlık ağaçlara bakarak. “İyi bir öneri. Eğer varsa tabii. Başlarında biri. Ama öyle bir şey bulacağımdan kuşkuluyum.”

Scharführer Weber’in kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ama Sayın Komutan, Werewolflar gibi bir girişim... Kesinlikle...”

Kammler şoförüne bakış attı. Kendisinden genç olan adam, kuşkusuz daha zayıf da bu yüzden dikkatli olması gerekiyordu. “Kesinlikle ne Konrad?”

Weber’in elleri, direksiyona daha sıkı yapıştı. “Şey, Sayın Komutan, dağın ardındaki *Kameradenimiz* ne kadar dayanabilir? Biraz rahatlatılmaya ihtiyaçları olacak, söz verdiğimiz gibi onları oradan çıkarmamız gerekiyor.”

“Hayır Konrad. Düzeltelim. *Benim* söz verdiğim gibi. Sen bir söz vermedin.”

Weber, gözlerini yoldan ayırmadan başıyla onayladı. “Elbette Sayın Komutan.”

Araç, kayalıkla kaplı bir nehir yatağı boyunca aşağı sallandı. Scharführer Weber, tekerin patlamaması ya da şaftlara herhangi bir darbe gelmemesi için burada daha dikkatli olmalıydı.

Kammler önlerine bakıyordu; gözleri, şafaktaki ormanın kasvetini delip geçiyordu. “Kenara çekebilirsen sevinirim Konrad,” diye güler gibi baktı komutan. “SS komutanlarının da bazen işemeye ihtiyacı olabilir.” Önlerinde akan nehri gösterdi. “Şu uzak tarafa ulaştığımızda belki.”

“Elbette Sayın Komutan.”

Sert zemin boyunca ağır ağır ilerlediler. Tekerlerin her dönüşünde araba gıcırdayıp sıcıyordu. Yol bitince Weber arabayı durdurdu, Kammler de dışarı çıkarak kuytu bir yerde rahatlamak için ormana doğru birkaç adım attı.

Görüş alanından çıktığı anda Walther PPK tabancasını kabzasından çıkarıp horozu çekti. Artık hazırды.